

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **X. X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost X
bytem v ČR X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2023, č. j. OAM-985/ZA-ZA11-ZA04-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o azylu**“) zastaveno řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že tato žádost byla shledána nepřipustnou podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce ve své poměrně nesrozumitelně sepsané žalobě nejprve obecně zmínil, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost a že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci. Dále rovněž obecně namítl porušení ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů a podotkl, že žalovaný mu neumožnil uplatňovat jeho práva a oprávněné zájmy, nesplnil požadavky kvalifikační směrnice a procedurální směrnice a nepřihlížel ke všem dokumentům.
3. Závěry žalovaného podle žalobce neodpovídají okolnostem jeho případu a předloženým důkazům. V tomto ohledu poznamenal, že nikdy neodkazoval na okolnosti svého pronásledování jako X a X (a to ani v rámci své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6. 11. 2022). Žalovaný si podle něj tyto okolnosti sám vymyslel, což představuje falšování jeho svědectví.
4. Rovněž žalobce podotkl, že informace o zemi jeho původu založené žalovaným do správního spisu plně potvrzují, že má skutečný strach z pronásledování a vystavení špatnému zacházení ve vězení v Ruské federaci. Žalovaný dle jeho názoru záměrně nezohlednil podmínky, které Vrchní soud v Praze klade na přípustnost jeho vydání do Ruské federace ve svém usnesení ze dne 23. 6. 2022, sp. zn. 14 To 39/2022. Jako důkaz však hodnotil rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 25. 10. 2022, č. j. MSP-372/2014-MOT-T/137 (dále jen „**rozhodnutí ministra spravedlnosti**“), přičemž věděl, že ministr spravedlnosti rozhodl výhradně z politických důvodů s ohledem na situaci v Ruské federaci, kde nejsou dodržována lidská práva a svobody.
5. Taktéž žalobce namítl, že žalovaný nebyl schopen učinit právní posouzení skutečností svědčících o tom, že záruky dané orgány Ruské federace vůči vydávaným osobám, byly porušovány. V této souvislosti poukázal na případ A. T. Následně obsáhle citoval závěry žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutí a posléze zmínil, že nikdy nežádal, aby žalovaný přehodnotil rozsudek ruského soudu. Pouze žádal, aby žalovaný věnoval zvláštní pozornost okolnostem jeho odsouzení a jeho žádosti o vyslechnutí A. T., který by byl schopen potvrdit, co se stalo se zárukami ruských úřadů, a osvětlit situaci s mučením a krutým zacházením v ruské věznici.
6. Dále žalobce poznamenal, že žalovaný nevzal v úvahu skutečnost, že jeho X předložila X, přičemž on sám se podílel na X z X. Žalovaný svým rozhodnutím podle žalobce hrubě porušuje také jeho právo na volný pohyb. Ví totiž, že nemá cestovní pas a může jej získat výhradně po obdržení mezinárodní ochrany. K tomu žalobce dodal, že vízum strpění lze vložit pouze do cestovního pasu a nadto mu neposkytuje právo na volný pohyb. Závěrem své žaloby tedy navrhl zdejšímu soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
7. Zdejšímu soudu zaslal žalobce ještě podání ze dne 28. 6. 2023, které bylo označeno jako „Dodatek k případu“ a bylo sepsáno v ruském jazyce. Toto podání posléze doplnil ještě dalším přípisem ze dne 29. 6. 2023, v němž uvedl, že se jedná o doplněný a upřesněný

text předchozího podání v českém jazyce. Zmínil v něm také, že při zkoumání dřívějších rozhodnutí ministra spravedlnosti zjistil, že téměř všechny osoby požadované Ruskou federací byly vydány. Jeho případ tedy musel být považován za zvláštní a jedinečný. Oprávněně proto předpokládá, že rozhodnutí ministra spravedlnosti nepochybně ovlivnila politická situace týkající se dodržování lidských práv v Ruské federaci. Rovněž dodal, že odmítnutím jeho žádosti porušil žalovaný hned několik jeho lidských práv, konkrétně právo na pobyt, na práci a na svobodný pohyb. V České republice totiž zůstal bez platných dokumentů, protože nemůže ani vycestovat. Nedostane se tedy do žádné země světa, pouze do vězení. Rozhodnutí ministra spravedlnosti je proto dle názoru žalobce třeba hodnotit výhradně z politických hledisek. Opětovně tak navrhl zdejšímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a to s ohledem na jeho lidská práva, současnou situaci v Ruské federaci a dopady napadeného rozhodnutí na jeho rodinu.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 6. 4. 2023 nejprve stručně shrnul obsah podané žaloby a podotkl, že s ní nesouhlasí, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. V této souvislosti také odkázal na obsah správního spisu. Rovněž zrekapituloval důvody předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 1. 2014 a obsah svého rozhodnutí o této žádosti.
9. Dále žalovaný uvedl v zásadě shodnou argumentaci, jakou uvedl již v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. K rozhodnutí ministra spravedlnosti poznamenal, že se jedná o výsledek extradičního řízení, které bylo vedeno samostatně a nespadá do jeho gesce, ale do působnosti Ministerstva spravedlnosti. Podotkl tedy, že neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce, neboť ten neuvedl žádnou věrohodnou a relevantní novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a hodnocení jeho obav z návratu do vlasti. Přitom neporušil ustanovení právních předpisů ani nezkrátil žalobce na jeho právech.
10. Závěrem žalovaný zmínil, že rozhodnutí ministra spravedlnosti umožňuje žalobci setrvat na území České republiky, a to jako doklad potvrzující existenci důvodu bránícího mu vycestovat. Poslouží tedy podle něj jako náležitost pro případnou žádost o vízum za účelem strpění pobytu na území. Navrhl tak zdejšímu soudu, aby podanou žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
12. Žalobce podal dne 6. 11. 2022 žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž následně byl žalovaným vyzván k poskytnutí údajů k této žádosti. Údaje k podané žádosti poskytl žalobce dne 9. 11. 2022, když mimo jiné sdělil, že užívá ještě jméno X. X., narodil se X ve městě X v X, je státním příslušníkem X X národnosti, dorozumí se rusky a rumunsky, je X, má dceru a je ženatý, přičemž manželka i dcera žijí v X. Taktéž sdělil, že od roku X se zabývá politikou a byl X a X. Jako poslední místo bydliště ve vlasti uvedl adresu ve vesnici X v X rajónu. Průběh cesty do České republiky popsal tak, že na území České republiky vstoupil letecky dne X a od té doby nevycestoval. Ve vlasti byl naposledy v X. Podotkl, že nemá cestovní doklad a že o udělení mezinárodní ochrany již v České republice žádal, a to v roce 2014. Ohledně důvodů své žádosti uvedl,

že je v Ruské federaci trestně stíhán, pročež se tam nemůže vrátit. Poznamenal, že se bránil proti svému vydání v extradičním řízení a ministr spravedlnosti rozhodl, že jeho vydání do Ruské federace nebude povoleno. Navíc mu přislíbil, že na vše dohlédne. Takéž žalobce zmínil, že Ruská federace není svobodný stát, a proto tam nemůže být vydán. Na dotaz, zda tyto skutečnosti uváděl i v rámci správního řízení o své předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, odpověděl, že ne, jelikož jde o novou věc a ministr spravedlnosti rozhodl teprve 25. 10. 2022.

13. Žalobce dále doručil žalovanému přípis s písemným vysvětlením, v němž sdělil, že je občanem X a že mu byla uložena povinnost vrátit cestovní pas X. Požádal také o dodržování rozhodnutí všech soudních stupňů a výkon rozhodnutí ministra spravedlnosti. Přílohou tohoto přípisu byla fotokopie rozhodnutí ministra spravedlnosti, jímž ministr spravedlnosti nepovolil vydání žalobce k výkonu trestu odnětí svobody ve výměře 6 let do Ruské federace.
14. Do správního spisu žalovaný založil rovněž stejnopis svého rozhodnutí ze dne 4. 5. 2022, č. j. OAM-20/ZA-ZA04-ZA04-R2-2014 (dále jen „**předchozí rozhodnutí**“), jímž rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 1. 2014 tak, že mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu se neuděluje. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí se podává, že žalobce v rámci řízení o své předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl jako důvod své žádosti mimo jiné to, že byl v zemi původu pronásledován z politických důvodů a že je stíhán ve vykonstruovaném trestním řízení, neboť se zabýval korupcí, nespravedlivými soudními procesy a mučením ve věznicích. Vyjádřil i obavy z nelidských podmínek a nelidského zacházení ve vězení. Stejně tak z předchozího rozhodnutí vyplývá, že těmito sdělenými důvody se žalovaný v rámci rozhodování zabýval.
15. Součástí správního spisu byl také stejnopis usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 6. 2022, sp. zn. 14 To 39/2022. Z něj vyplývá, že Vrchní soud v Praze shledal vydání žalobce do Ruské federace přípustným za současného přijetí garancí poskytnutých Generální prokuraturou Ruské federace.
16. Žalovaný si za účelem posouzení žádosti žalobce opatřil i písemný materiál obsahující informace o zemi jeho původu. Konkrétně se jednalo o písemný materiál ze dne 30. 6. 2022 označený jako „Ruská federace, Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, Stav: červen 2022“. Z tohoto písemného materiálu se podávají informace o Ruské federaci týkající se politické situace, ratifikace vybraných mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách, mučení a trestu smrti, možnosti vycestování a návratu do vlasti, azylovém systému a aktivních vojenských konfliktech.
17. Před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný předvolal žalobce k seznámení s podklady rozhodnutí. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 6. 1. 2023 vyplývá, že žalobce se seznámil se spisovým materiálem a uvedl, že se k podkladům rozhodnutí vyjádří ve stanovené lhůtě. Dodal, že obsahem spisu není odůvodnění rozhodnutí ministra spravedlnosti, a proto žádá, aby si žalovaný toto odůvodnění vyžádal.
18. K podkladům rozhodnutí se žalobce dále vyjádřil v rámci podání ze dne 10. 1. 2023. V něm předně poznamenal, že žalovaný shromáždil dostačující informace a důkazy o zemi jeho původu. Uvedl, že nezpochybňuje informaci OAMP založenou ve správním

spisu a plně souhlasí s informacemi a hodnoceními v ní uvedenými. Poukázal však na skutečnost, že Ruská federace již vystoupila z Rady Evropy a od 16. 9. 2022 přestala být smluvní stranou Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zmínil také, že již 25. 2. 2022 byla Ruská federace zbavena práv na zastoupení v Radě Evropy a že ruští občané se po 1. 1. 2023 nemohou obracet na Evropský soud pro lidská práva. Dále žalobce podotkl, že místopředseda Rady federace Ruské federace upozornil na to, že je nutno vypovědět i ostatní mezinárodní pakty a úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Uvedené tedy podle něj znamená, že Ruská federace nebude dodržovat normy a požadavky Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (zejména požadavky upravené v čl. 3, čl. 5 a čl. 6). Rovněž uvedl, že záruka Ruské federace týkající se jeho vydání není sama o sobě věrohodná, k čemuž odkázal na případ A. T. Ruská federace nadto dle jeho názoru nikdy neplnila své závazky v oblasti ochrany lidských práv a po vystoupení z lidskoprávních organizací to nelze očekávat již vůbec. V jeho případě by tak absentovala jakákoliv možnost nápravy u mezinárodního soudu. Následně žalobce zmínil, že již netrvá na vyžádání odůvodnění rozhodnutí ministra spravedlnosti a že shromážděné podklady potvrzují splnění podmínek pro udělení politického azylu v souladu s ustanovením § 12 zákona o azylu.

19. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí, s nímž byl žalobce seznámen v ruském jazyce dne 21. 2. 2023 a stejného dne si převzal i originální výtisk tohoto rozhodnutí. To vyplývá z protokolu o předání rozhodnutí odboru azylové a migrační politiky MV ČR ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky ze dne 21. 2. 2023.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (procedurální směrnice).
21. K projednání věci soud nařídil jednání. Žalobce si předvolání k nařízenému jednání převzal až dne 1. 3. 2024, protože nebyl splněn požadavek ust. § 49 odst. 1 s.ř.s., aby žalobce měl čas k přípravě na jednání alespoň 10 dnů. K výslovnému dotazu soudu před zahájením jednání však žalobce prohlásil, že souhlasí s tím, aby jednání proběhlo. Žalobce rovněž k výslovnému dotazu soudu sdělil, že nepožaduje přítomnost tlumočníka. Soud tak tedy za této situace věc projednal a dospěl k níže uvedeným závěrům. Vycházel přitom z následujících ustanovení právních předpisů.
22. Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu *se pro účely tohoto zákona rozumí opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.*
23. Podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*

24. Podle ustanovení § 10a odst. 2 zákona o azylu *je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.*
25. Podle ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*
26. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu *se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
27. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu *se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
28. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu (ve znění účinném do 30. 6. 2023) *se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
29. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu *se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
30. Zdejší soud předně na tomto místě konstatuje, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím, je skutečně třeba považovat za opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu výše citovaného ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, což ostatně žalobce nijak nerozpоруje. V souvislosti s podanou žalobou tak zdejší soud považuje za vhodné odkázat na závěry vyjádřené v judikatuře Nejvyššího správního soudu týkající se takových žádostí. Konkrétně v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, Nejvyšší správní soud uvedl: „Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času.“ A dále: „Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se

přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata.“ Rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, uvedl: „Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

31. V usnesení ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 57/2017-52, Nejvyšší správní soud uvedl: „Opakovanou žádost o mezinárodní ochranu lze věcně posoudit pouze tehdy, uvedl-li žadatel nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“
32. Citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu tedy směřují k tomu, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či doplňování předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a měl by být použit pouze v odůvodněných případech. Na druhou stranu má správní orgán i u těchto žádostí povinnost náležitě šetřit jejich relevanci. Zejména má zjišťovat, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí nové skutečnosti relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání v rámci řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, či zda nedošlo k takové změně situace v zemi původu žadatele, která by mohla odůvodňovat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud žadatel o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti uvádí nebo pokud došlo v zemi původu žadatele k relevantní změně okolností, je správní orgán povinen opakovanou žádost tohoto žadatele meritorně posoudit.
33. Nadto zdejší soud podotýká, že pokud správní orgán shledá žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o ní zastaví (jako se tomu stalo v projednávané věci), zabývá se správní soud toliko otázkou splnění podmínek pro zastavení řízení. Důvody žádosti uvedené žadatelem přitom zkoumá pouze z hlediska, zda mohly být uvedeny v rámci řízení o předchozí žádosti a zda svědčí o možném pronásledování nebo hrozbě vážné újmy (viz ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu). Věcně tedy naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany neposuzuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.

9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2020, č. j. 2 Azs 138/2020-35).
34. Srovnáním důvodů uvedených žalobcem již v řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany s důvody uvedenými v řízení o jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se žalovaný v projednávané věci zabýval zejména na straně 3 a 4 napadeného rozhodnutí. Přitom správně dovodil, že žalobce obě podané žádosti odůvodnil trestním stíháním v zemi původu a tato skutečnost již tedy byla předmětem zkoumání v rámci řízení o jeho předchozí žádosti. Dále žalovaný správně identifikoval i nově uvedené skutečnosti, které žalobce s ohledem na plynutí času nemohl v rámci řízení o své předchozí žádosti uvést, neboť nastaly až po jeho skončení. Konkrétně se jednalo o vydání rozhodnutí ministra spravedlnosti, jímž ministr spravedlnosti nepovolil vydání žalobce k výkonu trestu do Ruské federace.
35. Posouzením této nově tvrzené skutečnosti se pak žalovaný řádně zabýval na stranách 4 a 5 napadeného rozhodnutí a správně dovodil, že vydání rozhodnutí ministra spravedlnosti nesvědčí o tom, že by žalobce mohl být v zemi původu vystaven pronásledování nebo mu hrozila vážná újma. I podle zdejšího soudu se přitom nejedná o novou skutečnost, která by byla významná z hlediska podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Nemá totiž žádný vliv na žalobcem tvrzené nebezpečí, které by mu mělo v zemi původu hrozit a které bylo posuzováno již v rámci řízení o jeho předchozí žádosti.
36. V tomto ohledu lze souhlasit se závěrem žalovaného, že extradiční řízení a řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou odlišná a relativně samostatná řízení (ačkoliv jsou určitým způsobem provázána). Účelem řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany totiž není přezkum nebo výkon rozhodnutí vydaného v rámci extradičního řízení, ale zjištění, zda jsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany (viz např. bod 25 a násl. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2019, č. j. 5 Azs 235/2019-25). Nelze tak z ničeho dovodit, že pokud nebylo povoleno vydání žalobce k výkonu trestu do země původu, mělo by automaticky následovat udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán totiž není v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vázán závěry učiněnými soudem či ministrem spravedlnosti v rámci extradičního řízení, ale věc posuzuje samostatně (srov. bod 18 stanoviska pléna Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2013, sp. zn. Pl. ÚS-st. 37/13). Nadto nelze pominout ani to, že z rozhodnutí ministra spravedlnosti skutečně nevyplývá, z jakého důvodu nebylo vydání žalobce k výkonu trestu do Ruské federace povoleno, přestože Vrchní soud v Praze rozhodl o přípustnosti tohoto vydání. Rozhodování ministra spravedlnosti o vydání představuje politický rozměr projevu státní suverenity v extradičním řízení (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 29. 1. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 63/06) a není tak nutně spojeno se závěrem o porušování lidských práv v cizím státě, jak dovozuje žalobce.
37. Zdejší soud proto uzavírá, že rozhodnutí ministra spravedlnosti nemůže nijak ovlivnit skutečnost, zda žalobci v zemi původu hrozí pronásledování či nebezpečí vážné újmy. Jeho vydání tak není samo o sobě azylově relevantní a nepředstavuje tedy důvod pro meritorní posouzení opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Námitky týkající se nesprávného hodnocení důvodů této žádosti tak nelze vyslyšet.
38. Následně se žalovaný dostatečně vypořádal i s tím, zda nedošlo v Ruské federaci k jiné podstatné změně okolností, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti

žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Za tímto účelem si o Ruské federaci opatřil dostatečné, relevantní a aktuální informace splňující požadavky judikatury kladené na tyto informace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81) a po vyhodnocení shromážděných podkladů dospěl ke správnému závěru, že k relevantní změně okolností v Ruské federaci nedošlo.

39. Konkrétně se přitom zabýval i změnou zmiňovanou žalobcem ve vyjádření k podkladům rozhodnutí, která měla spočívat v tom, že Ruská federace přestala být od 16. 9. 2022 smluvní stranou Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a přestala podléhat jurisdikci Evropského soudu pro lidská práva. I zde se lze se závěry žalovaného vyjádřenými zejména na straně 5 napadeného rozhodnutí ztotožnit. Ruská federace totiž je nadále smluvní stranou řady mezinárodních smluv v oblasti ochrany lidských práv. Nadto byla z Rady Evropy vyloučena již v březnu 2022. V důsledku uvedené změny tak nelze očekávat nějaké podstatné zhoršení situace žalobce v zemi původu oproti situaci, v níž byl v době rozhodování o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany (resp. rozhodování zdejšího soudu o jeho předchozí žalobě). Nejedná se tedy o takovou zásadní změnu situace, která by byla sama o sobě azylově relevantní a mohla by zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nezávaznost Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pro zemi původu žadatele o udělení mezinárodní ochrany totiž nemůže být bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti je rovněž možné přiměřeně poukázat na závěry vyjádřené v bodě 22 a násl. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 6. 2022, sp. zn. 14 To 39/2022, jímž bylo vydání žalobce do Ruské federace shledáno přípustným.
40. Zdejší soud tedy shrnuje, že správným je závěr žalovaného, že žalobce ve své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádnou novou skutečnost, která by byla relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, a která zároveň nebyla bez jeho zavinění předmětem zkoumání v rámci řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž správný je i závěr žalovaného o tom, že od doby meritorního posuzování předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nedošlo v Ruské federaci k takové zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
41. Pouze pro úplnost k tomu lze dodat, že pokud je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, správní orgán neposuzuje, zda žadatel splňuje podmínky pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany, jak vyplývá z ustanovení § 10a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný tak nepochybil, když důvody uvedené žalobcem zkoumal pouze za účelem posouzení přípustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
42. S ohledem na shora uvedené proto nezbyvá zdejšímu soudu než uzavřít, že žalovaný se s opakovanou žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany řádně vypořádal, dostatečně odůvodnil, proč ji meritorně nepřezkoumal, a postupoval v souladu s právními předpisy, když ji shledal nepřipustnou podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 11a odst. 1 zákona o azylu, pročez řízení o ní zastavil podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu.
43. Ke zcela obecným námitkám žalobce ohledně porušení právních předpisů, nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nedostatečného zjištění skutkového stavu a pominutí některých podkladů pak zdejší soud taktéž pouze obecně uvádí, že v

postupu žalovaného pochybení neshledal. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je srozumitelné a jeho rozsah odpovídá výroku. Výklad právních předpisů ze strany žalovaného zdejší soud jako chybný neposoudil. Zároveň žalovaný zjistil řádně všechny rozhodné okolnosti a vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, když žalobci umožnil sdělit veškeré skutečnosti týkající se jeho žádosti. Rovněž shromáždil dostatečné množství informací o zemi původu žalobce a zajistil si i podklady týkající se extradičního řízení a řízení o předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Tyto podklady přitom nepominul, vzal je při svém rozhodování v potaz a řádně z nich vycházel.

44. V souvislosti s tvrzením žalobce, že v důsledku napadeného rozhodnutí zůstal na území České republiky bez cestovního pasu (čímž byla porušena jeho práva), zdejší soud závěrem připomíná, že potřeba legalizace pobytu na území není sama o sobě relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, a to ani v případě, že žadatel nemá platný cestovní doklad. K legalizaci pobytu na území České republiky slouží primárně instituty upravené v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Je tedy třeba, aby žalobce legalizaci svého pobytu v České republice provedl tímto způsobem a nikoli prostřednictvím institutů mezinárodní ochrany. Na tomto místě lze odkázat např. na rozsudek ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“* (Srov. též např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2023, č. j. 9 Azs 71/2023-26.)

VI. Závěr a náklady řízení

45. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
46. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 6. března 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce